

Arrest

nr. 128 617 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Filip VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), omwille van de medische aandoeningen van hun minderjarige zoon.

Op 21 december 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 5 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

J., S. (RR (0) ...)

geboren op (...)1969 te Breznica

en echtgenote:

J., C. (RR (0) ...)

geboren op (...)1973 te Gornje Karacevo

en minderjarige kinderen:

J., S. (RR (0)...)

geboren op (...)1996 te Vranje

J., I. (RR (0)...)

geboren op (...)2000 te Breznica

J., I. (RR (0) ...)

geboren op (...)2002 te Breznica

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor J. S. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.2.2014 in gesloten omslag)”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering, aangezien verzoekende partijen de bestreden beslissing aanvechten die enkel betrekking heeft op de gezondheidstoestand van hun minderjarige zoon.

2.2 De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering wordt niet aangenomen aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk is genomen voor verzoekende partijen en aan hen is ter kennis gebracht. Het feit dat de bestreden beslissing betrekking heeft om de gezondheidstoestand van hun minderjarige zoon, doet geen afbreuk aan het belang waarover verzoekende partijen beschikken om tegen de bestreden beslissing die voor hen is genomen, een vordering in te stellen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“dat de bestreden beslissing haar motivering expliciet steunt op het advies van 12.02.14 van de arts-adviseur van DVZ;

dat dit advies vermeldt ondermeer dat :

“...Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd er staving van de aanvraag: “

13/8/2011, 12/08/11, dr. Haan, betrokkene, prematuur geboren, vertoont lichte blijvende hersenschade en een knieproblematiek (Osgood Schlatter), waarvoor een ingreep gebeurde. Verder werd er een displegie met rechter lidmaat verkorting vastgesteld. Er was een korte hospitalisatie van 2 tot 12/8/2011. Er wordt een blad bijgevoegd betreffende een revalidatie van ongeveer zes maanden 5/8/2011, dr. C, hier is er een sprake van een psychomotorische retardatie bij een vroeger prematuur geboren kind, nu volwassen, de magnetische resonantie van de schedel toont slechts beperkte zones van schade aan, vermoedelijk in het kader van een perinatale ischemie. ...

./..

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer , nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of veranderende behandeling er geen behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

dat dit advies van 12.02.14 uitsluitend gebaseerd is op medische attesten van medio 2011, zijnde bijna 3 jaar geleden!;

dat verzoekers echter nooit werd gevraagd om recentere informatie over te maken en hun zoon evenmin werd uitgenodigd om zich aan te melden bij de DVZ-arts voor bijkomend onderzoek;

dat DVZ dit in voorkomend geval had moeten doen nu uit het advies van de DVZ-arts niet blijkt of actueel nog een behandeling bezig en zoja hoelang deze nog zal duren; dat verzoekers terzake verwijzen naar het arrest nr. 79.973 van 23.04.12 van de RVV;

dat voor een goed begrip de behandeling van de zoon van verzoekers op dit moment nog niet is beëindigd, zoals ten overvloede blijkt uit het onder stuk 3 bijgevoegde medisch attest dd. 10.03.2014 van Dr. J. DH – revalidatieziekenhuis INKENDAAL !;

dat de bestreden beslissing aldus totaal niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 19.02.14 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook verzoekers ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat de medische elementen aangehaald voor hun minderjarige zoon niet weerhouden konden worden zodat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het herkomstland zou zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet wordt niet aangenomen.

Verzoekers verwijten verwerende partij dat zij nooit werden gevraagd om recentere informatie over te maken en dat hun zoon evenmin werd uitgenodigd door de arts-adviseur met het oog op een bijkomend onderzoek.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

In het medisch advies van 12 februari 2014 stelt de arts-adviseur het volgende:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.08.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- *13/8/2011, 12/8/2011, dr. H, betrokkene, prematuur geboren, vertoont lichte blijvende hersenschade en een knieproblematiek (Osgood Schlatter), waarvoor een ingreep gebeurde. Verder werd er een displergie met rechter lidmaat verkorting vastgesteld. Er was een korte hospitalisatie van 2 tot 12/8/2011. Er wordt een blad bijgevoegd betreffende een revalidatie van ongeveer zes maanden.*
- *5/8/2011. dr. C, hier is er sprake van een psychomotorische retardatie bij een vroeger prematuur geboren kind, nu volwassen, de magnetische resonantie van de schedel toont slechts beperkte zones van schade aan, vermoedelijk in het kader van een perinatale ischemie.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 17-jarige man een interventie gebeurde ter hoogte van de knie, waarna zes maanden revalidatie volgde.

Uit de anamnese blijkt verder dat betrokkene, een lichte psychomotorische achterstand heeft ten gevolge van waarschijnlijk een zuurstofgebrek bij de geboorte of prematuriteit.

Na de interventie ter hoogte van de knie was er zes maanden revalidatie, maar deze is nu achter de rug.

Er waren geen verdere hospitalisaties meer noch acute verwikkelingen.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt.

Hij werd hier slechts gedurende een korte periode gehospitaliseerd, voor een met goed succes uitgevoerde interventie ter hoogte van de knie, waarna een goede revalidatie volgde in augustus 2011, maar deze is nu reeds lang afgelopen.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v, United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96. D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door de arts-adviseur. De arts-adviseur stelt in zijn advies vast dat de minderjarige zoon van verzoekers een interventie kreeg ter hoogte van zijn knie, waarna zes maanden revalidatie volgde. Verder stelt de

arts-adviseur vast dat na de interventie ter hoogte van de knie er zes maanden revalidatie volgde, maar deze is nu achter de rug. Er waren voorts geen verdere hospitalisaties meer noch acute verwickelingen. Deze gegevens worden niet tegengesproken door de stukken van het administratief dossier noch door verzoekers in het verzoekschrift. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om, na de analyse van de voorgelegde medische attesten, geen recentere informatie op te vragen, nu uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de behandeling bestond uit zes maanden revalidatie die op het ogenblik van het medisch advies achter de rug was. Uit voorgelegde medische attesten blijkt dat de aandoening van verzoekers' minderjarige zoon slechts tijdelijke behandeling en opvolging behoeft. De stukken bevatten geen enkele aanwijzing dat hun zoon nadien verdere behandeling of opvolging nodig had.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt tevens dat de arts-adviseur, indien hij het nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken. De arts-adviseur is dit niet verplicht en kan op basis van de door verzoekers ingediende medische attesten een advies opstellen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij van oordeel was over voldoende informatie te beschikken om zich een duidelijk beeld te kunnen vormen van de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling. Hij heeft op wettige wijze zijn advies geformuleerd op basis van de stukken van het medisch dossier.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag, alsook op het advies van de arts-adviseur en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Waar verzoekers thans betogen dat hun zoon nog steeds behandeling nodig heeft en hiervoor verwijzen naar een medisch attest van 10 maart 2014 in bijlage van het verzoekschrift gevoegd, stelt de Raad vast dat verzoekers dit medisch attest niet eerder meegedeeld hebben aan de verwerende partij. De regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de stukken waarover de verwerende partij beschikt op het ogenblik dat de beslissing wordt genomen. Verzoekers kunnen verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben met het medisch attest van 10 maart 2014 nu verwerende partij geen kennis had van dit attest op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN